

Muhammet Cihat Döleş

- řiirler -

Yayın Tarihi:

23.4.2011

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bir

Şimdiye kadar sure gelmiş zamanda hayatın sadece gördüğümüz yanını yaşadık. Gördüklerimizi anladık, anladıklarımızı benimsedik ve benimsediklerimizi sevdik.

Yaratıcı bizlere yaşama sansi verdiği andan itibaren, ailenin en küçük çocuğu misali şımarдық. Büyüdük belki bazı zamanlarda ama bu kez ise içimizde yaşayan o hırçın ve asi çocuğu simarttık. Ve hayat denilen su yasayış oykusunda sonuç olarak biz insanlar hep aldandık.

Benimsedik! Hayatla oyle sıkı bağlarımız olduğunu hissettik ki, adımladığımız sokaklarda bir sonraki adım ile bir önceki arasında geçen zamanı bilemedik. Yarattığımız en güzel şeylerden biri olan suyun akışını her zaman gördük ama akan hayatı zamanların da su gibi akıp su gibi sürekliliği olacağını zannettik. Sonuçta yaşamayı çok sevdik. Birlikte yaşamaya alıştıklarımızı da...

Sevdik! Sevilen olmanın değerini sevdiklerimizin yanımızda olmayışı ile anlar hale geldik. Anladığımızı zannettik belkide, anlayamadık. Ama sevdik.

Aksam üzeri isten yorgun argin çıktığında, evde kendisine sabahdan siparisi verilmiş sekerlemeleri bekleyen bir ufaklığın o mutlu olma anını hep sevdik. Bir doğum günü sonrası pasta üzerindeki mumların arttığı gerçeği üzerine her seferinde biraz daha fazla üflenmesi gerektiğini, ama yaş her ilerlediğinde tükenen ve gücü azalan sigarelerimizden çıkan nefesin artan mumlara inat her yaş sonrası azaldığını bildik. Benimsedik. Ama o doğum günü üflenen mumların ısıltısını üfleyerek yitirdiğimiz anı hep sevdik....

Bir oyun alanı gibidir yaşam ve ne kadar oynarsan o kadar yorulursun. Belki en güzel tadında bırakmaktır hayatı ama oyunu kuran oyun bozanlık yapmamamız için uyarıcıdır. Sonuçta her oyunun bir kuralı vardır ve bir kere başlanırsa oyuna bu kurallara uyulmalıdır. Oyundan yanıp çıkmak da vardır birinci olup ödüllendirilmek.

İşte hayatımızdaki yasayış da aynı bu şekildedir aslında. Bir oyuna girmisizdir oynarız elenir ve çıkarız. Çok basit bir işleyiş hakimdir aslında ama nedense hemen hemen hiçbirimiz oyunu kurallarına göre oynamayız.

Aslında söz vermişizdir oyundan önce oyun kurana; kurallara uyulması üzerine yapılan mukakatta tüm kabullenme kavramları ile bu fikrimizi beyanda hiç çekinmemişizdir. Anladık, kabullendik, benimsedik ve sevdik demisiz canı gönülden ama nedense hep diskalifiye edilmişizdir.

Muhammet Cihat Döleş

Çocuktum

Çocuktum!
Daha ufaktı sözlerim
Attığım her adımda, koştuğum mesafe gibiydim
Küçük ama artarak büyüyordu
Büyüyordum!
Sevecen yüzüyle bakıyordu etrafına
Bakıyordum!
Kumru'nun ufak kaldırımsız sokaklarında
Geçiyordu hayat
Yağan kardan her tattığında
Bir kez daha seviyordu
Ortasından geçen ırmağı
Seviyordum!
İlk gözün açılışı
İlk çift kale maç
İlk eskiciye kola tenekesi satış
İlk sevgi
İlk bir şey uğruna hayal kuruş
Hayatında bu kadardı o küçük çocuk için
Kumru
Bu kadardım!

Muhammet Cihat Döleş

Eksidendi onlar

Düşlerimiz vardı saklayamadığımız
Sevdalar vardı o günler
Bir papatya saflığında
Sarı ve beyaz

Serzenişimi duyamıyorum artık
Gözlerimde büyüyor kara kuytular
Bir daha dönme diyorum hayallerime
Ama beni en gerçek anılarımla vuruyorlar

Tuzak bu
Kaçış yok belki de
Bir çıkmaz yol
Veyahut uçurum kenarında hiç fark etmez
Kuşkularım artıyor
Ben bitiyorum

Ya at kendini uçurumdan
Yada çıkmaz yol hesabı dön arkanı
Geldiğin yere geri ver kendini.
Sahibin olan yere
Yeniden kirala kendini
Satılık oluncaya dek...

Düşlerimiz vardı saklayamadığımız
Sevdalar vardı o günler
Bir papatya saflığında
Sarı ve beyaz

Ya o Samsun sahilini süsleyen martılarla
El ele tutuştığımız rumuzlar
Ya sandalları Trabzon'un
Her ağı atışında
Bir yaş daha yaşlanan kaptanlar
Ya umut
Ya o düşler
Ya haykırışlar;
Birbirimize en duymak istediğimiz sözcükleri

Ya sen
Ya o benim içimdeki kiralanmış duygular
Ey Karadeniz birde sen olmasaydın,
Eskidendi onlar...

20/12/2008

Muhammet Cihat Döleş

Git artık

Gel otur şöyle,
Gençlik çlgınlıklarımızın hatırına
Son bir kez daha konuşalım seninle

Ben Şehriyar'ın sokaklarında
Beş parasız çaka satarkendi
Seninle tanışmamız

Hayallere sığmayacak suretteki o endamına
Tutulmak ne kelime
O endam için ölürdüm bile

Geliş geçiş
Okuldan çıkış saati
Köşe bakkalından ekmeği alışın
Pencereden her akşamüstü
Güneş batarken bakışın
Hepsi beynime mih gibi çakılırdı.

Lafın kıyası şu ya;
Bende ayrı bir sen büyüydün,
Ben sevdandan küçücük bir çocuk misaline dönerken..

Ey gözünü sevdiğimin martıları
Bana bunları da söyletiyorlar ya..

Neyse;
Ben yine unufak olurken
Seni büyötmeye devam ettim.
Vurdumduymaz sahil kumlarına
Her adını yazdığımda silinse de
Ben masalımızı yazmaya devam ettim..

Laf aramızda,
Ben o masalı
Yazmasından çok daha zor şekilde
Yaşamasını öğrendim..

En renkli sayfalarını yırtıp attığında
Bilmeliydim artık sonunu getiremeyeceğimizibu masalın
O an yakıp yıkmalıydim belki de

Hiç bakma bu defa gözlerime
Eskisi gibi duygulanıp gözyaşları dökmüyorum daha
Eskisi gibi masal yazmıyorum da
Eskisi gibi de değilim zaten
Eski ben de ben değildi zaten..

O yüzden ki
Yırttığın renkli sayfalar hatırına
Yitirdiğimiz güzel sevdalar adına
Birlikte görmeye alıştığımız düşlerimiz anısına

Son bir kez daha
Git artık...

01.09.10

Muhammet Cihat Döleş

Gitmelisin

Gitmelisin bu diyardan
Efkara nail olan ne varsa hepsini geride bırakıp
Gitmelisin

Sabah kervanlarında
Sarıca ışıldayan güneşin altında sürünürdü umutlarım
Bir çöl ateşi olur yakardı beni gözlerin
Sesine tutulurdum,
Duymaz olurdu
Zaten senden başka hiçbirşeyi duymaz olan benliğim

Sarı saçlarına deli gönlümü bağlamadan
Git artık
Yoksa kül olur
Seni, yolunu gözleyen hislerim

Rüyalarımız vardı
Aynı anda, aynıni gördüğümüz rüyalar
Sen hayallerimi süsleyen bir prenses oluyordun
Bense o an
Senin ruyalarına girmek için çabalayan
Bir serseri

Rüyalarımı zifre bulandırmadan
Git artık

Gitmelisin bu diyardan
Sevdana kadir olan ne varsa hepsini geride bırakıp
Gitmelisin

Muhammet Cihat Döleş

Günaydın

Günaydın!
Her sabah uyanışımın en güzel yanı
Uzaklardan bir rivayettir; söylenir
Sevda güzeldir
Fakat hiç mutlu sonla bittiği
Görülmemiştir.
Sen
Adımladığım Trabzon sokaklarının en güzel yanı
Çocuk iken dinlediğimiz masalların hasreti kadar
Özledim seni
Özlem bu ya;
Ses soluk kesilir
Gözler bulanmış, hiçbir şey görmez olmuş olur ya
Ellerin bir ince belli çaya dokunur
İçmeye, içine çekmeye mecalin olmaz
İşte öyle özlemle beklemek seni
Yaşayışımın en güzel yanı
Günaydın! ...

Muhammet Cihat Döleş

İki

Ölümü ve aşkı işte bu yüzden seviyordu. İkisinin de ne zaman ve nasıl geleceği belli olmuyordu.

Zifiri bir aydınlığı andırır gibiydi mutlulukları ve sonunda ne beklediği bilinmiyordu. Soruyordu kendisine; Bilinmeyen bu iki kavram nasıl olur da bu kadar cezbedebiliyordu?

İnsanlığın doğasında bu vardı zira; velhasıl dünyaya gönderiliş amacı, bilinmeyen şeyleri sevmek ve anlamaya çalışmaktı.

Bu yüzden ki tanrının Onu yaratma lütfuna karşın gösterdiği bir isyandı; ölümü ve aşkı aynı anda yaşaması. Aslına bakılırsa bu iki yanlışı, o daha yaşama başlamadan önce yazılmıştı.

Yaşama başladığı anda yaşamaya başladığı aşk, kaderi
Bu aşkını sonsuzlaştırmaya binaen seçtiği tek çare ölümü ise, kazasıydı..

İşte yaşadığı en büyük çelişkiydi inancı ve asıl inandığı..

Onu bu sona iten en büyük çıkmazıydı; inancı olan kaderi ve kazasının, inanmak zorunda kaldığı ölüm ve aşkıyla aynı olması..

Yapacak pek birşey de kalmamıştı aslında Yaşayışı artık yapmaya devam edeceği en büyük yanlışıydı.

Belki de Adem, yasaklı elmayı tadıp aşkı uyandırmasaydı; Hiçbiri yaşanmayacak ve ölüm doğmayacaktı.

İşte ölümü ve aşkı bu yüzden seviyordu İkisi de yaşanacak ve zaten yaşanması gerekiyordu...

Muhammet Cihat Döleş

Üç

Yavaştan bir huzur, birazcık nefes alış, bazen sessizliğe iten çığlıklara gülümsemek, arada sırada da olsa sigarayı yakar yakmaz söndürmek.. İltifat etmek en sevmediğin insana, hakaret duymak en beklemediğin insandan.. Kadere bazen boyun eğmek, bazen felek diyerek sinirlenmek ve arkasından sövmek.. Uyumak, uyanmak ama hangisinde kaldığının farkına bile varamamak.. Ve seni sevmek..

Hayatımın her anında, hayatımın anına sığmadığı her anımda, hayallerimde dahi sen olmak.

Biliyor musun; ütopyamda kurduğun hakimiyetin en çıkmaz sokaklarını senin için keşfe çıktım. Hiç üşenmeden.. Gittim.. Ve hiçbir hayalden beslenmeyen o nadide güllerden bir demet kopardım ve sana getirmek üzere o çıkılmaz sanılan ara caddelerden sana gelmek üzere yürüyorum..

Şimdi kapındayım. Açılacağı kesinse neden kapına vurayım! Hiç üşenmem, girer ve gönlüne düşecek tüm kapıları çalarım.. Hayalin değil, gerçeğin olurum! ..

Muhammet Cihat Döleş

Üç gün

Güneşi görebildiğin sürece ardından koşarsın
Göremediğinde ise karanlığa saptanır düşer ve korkarsın
Bir süre pes edersin ve karanlıkta usulca beklersin
Sonra ardından geliveren bir parıltı hissedersin
Ardına dönersin ve güneş olduğunu gözlersin
Tekrar bir umut kaplar içini ve yeniden koşmaya devam edersin
Ama bu koşuşta güneşin hiç acımdan tekrar kaybolacağını bilirsin, koşarsın
Ve güneş yeniden kaybolur.

Bu sefer güneş olmadan da yürümeyi öğrenirsin karanlıkta
Karanlık kararır, sen yine yürürsün
İleride çok güzel parlayan bir varlık görürsün
Güneş değildi bu, "o gece görünmezdi",
Bu farklı bir şeydi ne olduğunu sorduğunda ay olduğunu söylerdi.

Yine aydınlığa döner gece
Ve güneş yeniden şemale kavuşur
Sen yine koşarsın, lakin şimdide güneşe hiç aldırış etmezsin
Onsuz da bir şeyler yapabileceğini anlarsın

Yeniden gece olur
Güneş ortalıktan fark edilmeden kaybolur
Gözlerin yeni bulduğun ayı arar semada
Gökyüzünde yükseklerde bir dost ararken
Güneşe ve aya benzemeyen binlerce varlıklar görürsün
Güneş ve ay kadar olmasalarda parlayan
Güneş ve ay kadar olmasalar da yükseklerde olan bir sürü şeyler
Yıldızlar...

Ne tezat bir yolculuktur ki bu
Düne kadar onsuz adım atamadığın güneşin
Bu sefer ortadan kaybolduğu için mutluluk duyarsın
Ve artık her şeyden mutluluk yakalamaya koşarsın
Ve artık yalnız da değilsindir
Ve artık koşup yorulmazsın da
Artık yanında güneşde vardır o olmadığı zamanlarda ay ve yıldızlarda

Bundan sonra hayat senindir
Koşmak ya da koşmamak da senin elindedir
Ta ki ay ve güneşi birbirinden ayırt edemeyinceye kadar

Ölene kadar...

23/08/2007

Muhammet Cihat Döleş